

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 6 MEI.

Wij stemmen ten vollen in met de denkwijze van *le Bien public*, wegens de militaire kwestie, die zegt:

« Als men die redevoeringen leest, zou men geneigd zijn te gelooven, dat wij een overgroot land zijn met 20 a 30 millioen zielen, en geroepen om eene belangrijke rol in de europaesche politiek te spelen.

« Men mengt ons in alle kombinatiën der diplomatie, in alle gebeurlijkheden des oorlogs: men schijnt in te beelden, dat wij op het punt zijn van militaire macht van eersten rang te worden....

« Wij zullen die begoocheling niet deelen en slechts het oog op de kaart slaan, om ons klein België terug te vinden, onzijdig, nederig en werkzaam en, als God het wil, weerdig om zijne onafhankelijkheid te blijven behouden.

« Bij gevaar van ons te hooren verwijten, dat wij geen vaderlandsliefde hebben, stellen wij ons het vaderland geerne voor als eene krachtige boerin, die van het veld komt, de de sikkel in hand en den voorschoot opgevuld met gouden korenaren. Dat beeld bevat ons veel beter dan dat der godin van den oorlog, die wij zien getrokken worden, liggende op een Wahrendorf kanon, tusschen volle kruitwagens en... eene ledige gekdas.

« Men begrijpt inderdaad moeilijk die drift naar het soldatenspel, welke de overwinningen der Pruisen, tot zelfs aan sommige menschen met gezond verstand heeft medegedeeld. »

Kamer.

Zitting van 3 mei.

Aan het dagorde heeft men het vervolg der algemeene beradslaging over 't budget van o. g.

M. JACOBS Ik wil de beradslaging boven de armzalige persoonlijke kwestien houden, doch ik wensch mijne denkwijze te doen kennen over eenige daadzaken, waarin men mij betrokken heeft. Ik beweer evenwel niet, altijd juist gerekend en mij nooit bedrogen te hebben.

Men moet tegen de overdrijvingen en de persoonlijke beoordeelingen der dagbladen op zijne hoede zijn, de overdrijving heeft altijd het militair karakter een weinig gekenmerkt: men moet dus niet te veel belang stellen, in hetgene er sedert twee jaren, over de militaire kwestie geschreven is. Men zegt dat de ontmoediging in het leger gekomen is. Waarom? Al de officiële verslagen melden dat, behalve eenige kleine verbeteringen, de toestand van het leger, over het algemeen goed is. Zou het moraal van het leger misschien aangerand of ontredderd zijn, omdat gemelde verbeteringen niet op standen voet geboord zijn? Doch indien zulks waar was, zouden wij — vergeef mij de uitdrukking — een leger van geknauld papier hebben.

Het leger heeft vertrouwen in het openbaar bestuur en 't zou beleedigend voor hetzelfde zijn, het tegenovergestelde te veronderstellen. Men zou dan wel een armzalig gedacht over deszelfs vaderlandsliefde moeten hebben.

De redenaar verhaalt daarna, de verschillende wijzigingen, welke de legerinrichting sedert 1830 ondergaan heeft, en toont dat die wijzigingen de stevige grondslag der inrichting geener wijze in gevaar gebracht hebben, en steeds den vooruitgang en de verbetering voor doel gehad hebben. Hij verhaalt ook den steeds klimmenden gang van het oorlogsbudget. Het elkaander opvolgende bestuur, heeft steeds het inzicht te kennen gegeven, van het binnen de palen van het mogelijke terug te brengen. M. Rogier zelf, vroeg er de vermindering van tot op 25 millioen, voor zooveel de inrichting des legers er geen gevaar door liep; maar eens de inzichten te kennen gegeven, zijn de genomene verbindtenissen door geen uitvoering gevolgd geworden. Indien er uitvluchten gebruikt geweest zijn, van aard om het zedelijke van den geldtoestand te schokken, is dat wel in 1850-51 onder het liberaal kabinet, doch niet beden, geweest. Op dit tijdstip hebben er drie tegen elkander strijdende bewegingen plaats gehad, te weten: 1° die van januari 1850; 2° die van augusti-september; 3° die van januari 1851.

Er is misschien geen kabinet, dat zooveel ministers van oorlog van noodde heeft gehad, als dat van M. Frère. Van 1853 tot 1870 is er geen weerdige verandering in het leger gebeurd, het budget is toen van 32 op 35 millioen geklommen. De oorlog van 1866 heeft eene groote verandering teweeg gebracht; het kontingent van 't budget zijn toen verhoogd, en nog besloten de men die uitbreiding van lasten slechts

als voorloopig. Generaal Renard zelf hoopte als de oorlog gedaan was, weder op den ouden voet te kunnen terug komen; bij zelve zag de vermindering in eene niet verwijderde toekomst.

In 1870 schreef, de conservatieve bond van Brussel, even als het liberaal konvent de vermindering in hun kiesprogramma, even als eene betere verdeling der militaire lasten.

Minister geworden zijnde, zegt de redenaar, bevond ik mij persoonlijk zeer op mijn gemak, Vijandig aan de overdrevene militaire uitgaven, doch partijgaanger van eene stevige legerinrichting, had ik jegens mijne kiezers geene andere verbindtenissen, dan eene volledige verstandhouding van inzichten betrekkelijk de antwerp-sche kwestie.

Wij hebben jegens M. Guillaume geene andere verbindtenis genomen, dan die van het *statu quo* te handhaven. De volzin, welke men aan M. Guillaume toeschrijft: » noch een man, noch een paard, noch een kanon, » behoort tot de legenden, maar is geene geschiedenis. Nooit hebben wij ons door den minister van oorlog laten dwingen, gelijk de linkerzij beweert. Wij hebben ons voorbehouden de kwestie in onze raadvergadering te onderzoeken betreffende de mogelijke verminderingen.

Talrijke leden der linkerzij, welke zich, ten voordeele van het behoud der plaatsvervangingsverklaring hadden, hebben geweigerd, deel van de commissie te maken. Indien zij aangenomen hadden, zouden misschien de besluiten der commissie anders geweest zijn.

M. VAN DEN PEERBOOM Zij hebben niet willen gefopt worden.

M. COOMANS Het is in 1852 dat wij zijn gefopt geworden.

M. VAN DEN PEERBOOM Vele leden der linkerzij hebben gevoeld dat zij zouden bedrogen worden en ik ben van dat getal.

M. JACOBS Op de banken der linker-, zoowel als op die der rechterzij, hebben vele leden, ten aanzien der omstandigheden, hunne denkwijze veranderd.

Alvoren te eindigen, verklaar ik mij ten voordeele van het *statu quo* met diegene, welke besloten hebben de militaire kwestie behoorlijk op te lossen; en ik verklaar mij tegen het *statu quo*, voor degenen, die ze niet willen oplossen.

M. MALOU, minister van financiën. Na den oorlog werden hier in België, even als in andere landen bevelen gegeven, om den toestand van ons leger te onderzoeken. Ten gevolge van den oorlog diende er natuurlijk eens rijp te worden overwogen, of ons leger aan de nieuwe noodwendigheden voldeed en zoo niet, wat er kon gedaan worden om hierin te voorzien. Wij hadden van den eersten oogenblik dat wij aan 't bewind kwamen, deze verklaring kunnen afleggen, doch zoo doende zouden wij in het leger eene ontroering hebben doen ontstaan, die niet als de tegenwoordige kortstondig, maar wel duurzaam zou geweest zijn.

Er is in deze Kamer veel gesproken over eenen penne-twist van kolonel Brialmont en de *Belgique Militaire*. Tot hoever zijn die publikatiën overeenkomstig met de regeltucht, werd ons hier gevraagd; maar, mijne heeren, laat ons dit punt niet onderzoeken, dat zeer moeilijk is om te beoordeelen.

Ik ook, ik ben door de *Belgique militaire* niet gespaard; ik heb er mij gezinszins beleedigd om geacht; ik heb zelf onderzoekd of er geene krieteliken waren, waaruit ik nut kon trekken.

De gevolgen der inschrijving, geopend door de *Belgique militaire*, zijn overdreven. Wij hebben ze doen staken, dit was het groote punt.

M. FRÈRE Ik klaag niet omdat deze bladen zich met ons hebben bezig gehouden; ik klaag enkel omdat M. Guillaume, geen minister meer zijnde en deze Kamer verlatende zonder een woord te zeggen, deze inschrijving onder zijne bescherming neemt.

M. MALOU. Het stond generaal Guillaume vrij dit te doen en ik blameer er hem niet om.

M. FRÈRE. Dat is te sterk!

M. MALOU De *Belgique militaire* mocht deze gedachten verspreiden.

M. FRÈRE Ik vraag het woord.

M. MALOU. Toen het huidige ministerie aan het bewind kwam, was het voornemens de inrichting des legers en de militiewet te behouden zooals zij waren; wij wilden ook naar middelen uitzien om het steisel der plaatsvervanging te verbeteren, en indien wij hiertoe de gelegenheid hadden gevonden, zouden wij wijzigingen hebben voorgesteld.

Minister zijnde had M. Guillaume verscheidene plans gevormd, waarbij wij ons niet konden aansluiten. Ten aanzien onzer weigering om aan zijne plans gehoor te geven, heeft M. Guillaume zijn ontslag ingediend, hetwelk dan ook is aangenomen.

Men heeft aan den tegenwoordigen minister van oorlog gevraagd of hij zich van onze denkwijze had verzekerd, om zich niet blootgesteld te

zien, even als generaal Guillaume, te moeten aftreden. Tusschen loyale lieden gaat het immer zoo. En in een gesprek dat ik met den achtbaren generaal Thiebauld had, zegde hij mij: « Indien mijne voorstellen niet aangenomen worden, leg ik mijn ontslag neer » waarop ik geantwoord heb: « Wees gerust, generaal, gij zult niet alleen zijn »

Binnen weinige dagen zullen de verschillende aangekondigde hervormingen aan de Kamer voorgelegd worden; ik hoop dat deze onmiddellijk zullen onderzocht worden, want het kabinet wenscht de oplossing der militaire kwestie te zien, vooraleer deze zitting zal afgelopen zijn.

Ik hoop dat de Kamer genoeg vaderlandsliefde zal hebben, om ons te helpen dit doel te bereiken. De zitting wordt ten 5 ure gebeven.

Binnenland.

Men schrijft uit Eekloo:

Zoowel in 't houthand als in de polders hebben de laatste regens den stand der vruchten verbeterd. De winteroogst laat nogtans te wenschen; de tarwe vooral staat op veel partijen te dun — een gevolg van het schieten der zaaitarwe en van den natten winter. De zomeroogst belooft meer. Evenwel is het eerstgezaaid vlas hier en daar aangelast door de aardvloei.

De jongste vorst heeft weinig of geene schade aangericht, tenzij misschien aan den bloei van kersen en kriecken; de peren zijn goed tegen vorst bestand; de andere fruiten zijn nog niet aan den bloei.

Ofschoon er nergens schijn bestaat van veeziekte, toch blijft de verbodsbepaling staande in Nederland: onze grensbewoners mogen nog altijd hun vee niet op zeeuwenschen bodem naar de wei drijven zonder van eene bijzondere toelating te zijn voorzien. Dat is des te meer te betreuren, dewijl de weiden nog zelden zoo grasrijk zijn geweest als tegenwoordig. Daarenboven het eerste gras is eene ware medecyn voor de ruddieren en levert de beste en gezondste boter. Jammer dat het verbod niet geheven wordt 't ware eene weldaad voor den landbouw en voor het algemeen.

Buitenlandsch nieuws.

Frankrijk.

Ziehier het testament van NAPOLEON III, door hem eigenhandig geschreven in het paleis der Tuileriën, te Parijs, en gedateerd van 24 april 1865: Ik verel mijn zoon aan de groote staatskorpsen, aan het volk en aan het leger. Keizerin Eugenie heeft al de noodige hoedanigheden om de regencie in handen te nemen, en mijn zoon heeft alleleg en verstand, die hem der hoogste lotsbestemming waardig zullen maken. Dat hij nooit de kenspreuk vergeete van het hoofd onzer familie: Alles voor het fransche volk! Dat hij zich doordringe van de schriften des gevangenen van Sint Helena; dat hij de akten en de correspondentien des keizers bestudeere; eindelijk dat hij zich herinnere, als de omstandigheden het zullen toelaten, dat de zaak des vooruitgangs de zaak van Frankrijk is. Het bewind is een zware last, omdat men niet altoos het goede kan doen, dat men zou verlangen, en dat uwe tijdgenooten u zelden recht laten wedervaren; ook om zijne zending te volbrengen, moet men het geloof en het geweten van zijnen plicht in zich dragen. Gij moet denken, dat, zij die u bemind hebben, op u uit den hemel nederzien en u beschermen. 't Is de geest van mijnen groot-oorn, die mij altijd heeft bezield en ondersteund. Even zoo moet het met mijnen zoon zijn, want hij zal altijd zijnen naam waardig blijven.

Ik laat aan de keizerin gansch mijn bijzonder eigendom; ik wensch dat zij bij de minderjarigheid mijn zoons het Elyseum en Biarritz bewone. Ik hoop dat mijne nagedachtenis haar dierbaar zal wezen en dat zij na mijne dood de smarten zal vergeten, welke ik haar heb kunnen aandoen.

Wat mijnen zoon betreft, dat hij 't « cachet » hetwelk ik aan mijne horlogie droeg en dat van mijne moeder voortkomt, als een talisman beware, wat mij van mijnen oorn komt en verzekerd is dat mijn hart en mijne ziel bij hem blijven.

Ik spreek van mijne trouwe dienaars niet: ik ben overtuigd dat de keizerin en mijn zoon hen nimmer zullen verlaten.

Ik zal in den katholieken apostelischen en roomschen godsdienst sterven, welke mijn zoon immer door zijne godsvrucht zal vereeren.

NAPOLEON.

Italië.

EL PETROLEO.

Langs gene zijden der bergen (Tra los Mon-

tes) verschijnt een dagblad, dat zich stouwtweg *El Petroleo (de Petroleuse)* gedoopt heeft. Uit den titel zelf kan er afgeleid worden wat het blad inhoudt, en nogtans zullen wij, door een uittreksel, onze lezers bekend maken met hetgene de partijgaangers der radikale partij willen.

El Petroleo zegt: Wij, wij zijn de ellendigen, die, vermoed van met gebogen hoofd en de klak in de hand te staan, eene plaats komen vragen aan den feestdich.

Wij dragen een hemd, dat niet altijd de gewenschte reinheid bezit, want de lucht der werkhuizen is zoo zuiver en welriekend niet als die der salons. Wij hebben honger, maar een honger die reeds niet meer met den aanval der feesttafel kan verzadigd worden, en daarom willen wij vandaag de eersten op het banket zijn, daar wij er lang genoeg als de laatsten hebben aangezeten.

Ons ideaal, het ideaal der opperste reden, zal natuurlijk volvoerd worden door zich te stemmen op het recht van den sterkste, het eenigste recht, dat door den nood geheiligd wordt, het recht dat de moeder aller wetten is!

En indien de stoffelijke macht ons ontbreekt, indien wij niet als overwinnaars aan den dach kunnen plaats nemen, zal de zoozeer door de bevoorrechtte geveerde petrool daar zijn, niet alleen om het vernielingswerk te verwezenlijken, maar om door die brandstof een feit van gegelidde rechtvaardigheid te voltrekken!

Gelukkig! gelijkmaking door zwaard en vuur! Ziedaar wat met groote kreten de beleedigde waardigheid van de mannen uit de geringe volksklas, vraagt.

— REVOLUTIONNAIRE OVERLEVERINGEN. — De revolutionnaire overleveringen van Frankrijk zijn eindelijk naar gene zijde der bergen overgewaaid. Zij worden vandaag trouw nageëpt door de Spaansche vrienden, en de eerste, die hiervan het voorbeeld gaf, is de burgerlijke gouverneur van Madrid, don Nicolaas Estavarez, in zijne proclamatie van 28 april. Op het oogenblik zelf dat het ministerie zijnen staatsaanslag uitvoerde, werd die proclamatie afgelezen en aangeplakt.

Het is onmogelijk het wonderlijke uitwerksel te beschrijven, dat het grootste deel der Spanjaarden gevoelde bij het lezen der proclamatie; vooral was dit uitwerksel zichtbaar als het volk den eindzin las, welken uit de woorden bestaat: *heil en broederlijkheid*.

Den daarop volgenden zondag had er bij de mobilizados van Iruen eene manifestatie plaats ten voordeele van den staatsaanslag. Zij verzamelen zich onder de schaduw van de bloedroode bandera, vlag die voor goed is aangenomen door de radikale Spanjaarden, als het zinnebeeld der opperste vrijheid.

Burger Cantillo, die de functiën van bevelhebber met die van betaalmeester-schabbevaarder paart voor de maalschappij der noorder-spoorwegen te Iruen, greep den stok der vlag vast, en tusschen een kapitein en een luitenant der mobilizados in stapte hij op het balkon van het stadhuis.

Van die hoogte sprak hij eene redevoering uit ter gunste der federale republiek, welke ten minste 10 minuten duurde en die door *los soldados*, dapper werd toegejuicht. Burgerij of burgerlijke overheid namen echter geen deel aan die manifestatie. Na de aanspraak werd de *bandera roja*, in zegepraal door de voornaamste straten der stad gedragen, en eindelijk op het balkon van den *casino popular* geplant.

Men verwacht dagelijks de afzetting van het *ayuntamiento* der stad, omdat dit weigerde deel te nemen aan de manifestatie, en dan zal burger Cantillo, *el commandator de los mobilizados*, aan het hoofd van het stadbestuur geplaatst worden.

Dergelijke manifestatiën hadden denzelfden dag plaats te San-Sebastiani Tolosa, Villafranca en anderen min of meer belangrijke steden. Het publek bleef echter overal onverschillig aan die bloedroode manifestatiën. Het belangrijkste feit is, dat de manifesteers van Iruen, na hun heldenfeit in de stad uitgespeeld te hebben, een wandelingske wilden doen naar Frankrijk.

Met welk doel dit ondernomen is, kan niet nauwkeurig gezegd worden, maar toen de wandelaars aan de brug van Echobie gekomen waren, en de plaats naderden, waar Spanje aan Frankrijk grenst, liepen zij met den neus tegen de Fransche soldaten en gendarmen, die hen den voet dwars zetten.

De mobilizados, welke hunnen tocht zoo onverwacht onderbroken zagen, maakten met eene hangende lip rechtsomkeer, en al de roode mutsen keerden slecht gezind naar hunne garnizoensplaats terug.